

หลวงพ่อพุทธ จานิโย

๒๑. การปฏิบัติกรรมฐาน พระพุทธเจ้ายึดมหาสติปัฏฐานสูตรเป็นที่ตั้ง นอกจากสูตรนี้แล้วยังมีสูตรอื่นอีกหรือไม่

การปฏิบัติกรรมฐานนั้น ส่วนใหญ่ก็ยึดมหาสติปัฏฐานสูตรเป็นหลัก แต่สูตรอื่นๆ ก็มีเหมือนกัน ในหลักสติปัฏฐานสูตรนั้น วิธี ปฏิบัติกรรมฐานมีพร้อมทุกอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง "สติบรรพ" "สัมปชัญญะบรรพ" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำสติสัมปชัญญะให้มีพลังสมบูรณ์ขึ้น ในสูตรอื่นๆ ซึ่งมีหลักเกณฑ์ที่จะทำให้สติสัมปชัญญะของผู้ปฏิบัติดีขึ้นนั้น ก็เป็นหลักของการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเหมือนกัน

๒๒. เวลาปฏิบัติอยู่ รู้สึกว่ามีที่วางอยู่บนตักมีอาการเกร็ง อยากทราบว่าปฏิบัติถูกหรือไม่

การปฏิบัติถูกต้อง แต่การตั้งใจแรงเกินไป มีการข่มประสาท
หรือเกร็งกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ซึ่งเป็นธรรมดา เมื่อจิตสงบลงไปสัก นิดหน่อย
เพราะอาศัยความตั้งใจแรงเกินไป จะทำให้มือไม้เกร็งไปหมด ถ้าเกิดปัญหาอย่างนี้
ทางแก้ก็คือถอนใจใหญ่สักครั้งหนึ่ง แล้วอาการก็จะหายไป แล้วก็ตั้งต้นปฏิบัติใหม่
อันนี้เป็นประสบการณ์ที่จะเกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติ

๒๓. การปฏิบัติกรรมฐานที่ผิดวิธีจะทำให้เสียสตินั้น

เป็นจริงหรือไม่

เป็นทั้งความจริงและไม่จริง ถ้าหากการปฏิบัติกรรมฐานถูกต้อง โดยมีครูบาอาจารย์คอยแนะนำและยึดหลักปฏิบัติที่เป็นแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้อย่างจริงจัง เช่น

เราจะยึดในหลักสมถกรรมฐาน ๔๐ ประการ มีพุทธานุสติเป็นต้น แล้วผู้ปฏิบัตินั้นมุ่งที่จะทำจิตให้สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ ไม่ต้องการให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาช่วยให้จิตของเรามีพลัง คือมุ่งที่จะทำจิตของตัวเองนั้นแหละให้มีพลังสมาธิ พลังสติปัญญาขึ้นมา โดยไม่ไปอาราธนาหรืออัญเชิญเอาสิ่งอื่นมาช่วย

การปฏิบัติแบบนี้ในขั้นต้นเราอาจจะยึดวิธีการ เพราะวิธีการนี้เป็นอุบายที่ปลุกศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสให้เกิดมีขึ้นใน พระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เชื่อมั่นในปัญญาตรัสรู้ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการโน้มน้าวจิตใจให้เกิดศรัทธา แล้วจะได้เกิดวิริยะอุตสาหะในการปฏิบัติ

การปฏิบัติกรรมฐานนี้ ในเมื่อพูดมาถึงตอนนี้
อาตมาอยากจะขอให้คติเตือนใจบรรดาท่านผู้สนใจในการปฏิบัติทั้งหลาย
ในสิ่งที่ควรสังวรระวัง การปฏิบัติกรรมฐานโดยสายตรงนั้น
ให้ยึดหลักมหาสติปัฏฐาน
แล้วอย่าไปปรารถนาให้ท่านผู้ใดผู้หนึ่งใช้อำนาจจิตมาช่วยให้เราปฏิบัติไ
ด้เร็วขึ้น

อาตมาเห็นว่าไม่มีผู้ใดจะวิเศษยิ่งไปกว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แม้พระองค์ทรงแสดงธรรมและชี้แนวทางให้ผู้ปฏิบัติดำเนินตาม
ลงผลสุดท้ายก็สรุปลงไปว่า

อักษาทาโ

ร ตถาคตา

พระตถาคตเป็นแต่เพียงผู้บอก

พระองค์ยังออกตัวถึงขนาดนี้

พระสาวกในปัจจุบันหรือจะวิเศษวิโสยิ่งไปกว่าพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้น นักปฏิบัติ

เพื่อบ่มความสำเร็จในการปฏิบัติอย่างจริงจัง

โปรดอย่าได้ปล่อยหรือหลงให้ใครสักคนหนึ่งมาใช้อำนาจบังคับจิตใจขอ
งเรา เราภาวนาพุทโธๆ เป็นต้น

เราไม่ได้ปรารถนาที่จะให้พระพุทธรเจ้ามาเป็นใหญ่ในหัวใจของเรา
เพื่อลดบันดาลจิตใจของเราให้สงบเป็นสมาธิ เรานึกพุทโธๆ
เพียงระลึกถึง คุณของพระพุทธรเจ้าว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้รู้
เป็นผู้รู้เพื่อจะทำจิตใจของเราให้เป็นผู้รู้ตามแบบอย่างของพระพุทธรเจ้า
ท่านั้น และคำว่าพุทโธ เป็นแต่เพียงสื่อนำจิตให้เดินเข้าไปสู่ความสงบ
เพื่อเป็นอุบายพราก จากความคิดที่มันวุ่นวายอยู่กับสิ่งต่างๆ
ให้มารวมอยู่ในจุดเดียวคือ พุทโธ พอจิตรวมอยู่ที่พุทโธ จิตก็จะสงบ
สงบแล้ว คำว่าพุทโธจะ หายไป ยิ่งเหลือแต่สภาวะจิต ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบาน อยู่ภายในจิตของผู้ภาวนา
อันนี้คือจิตของผู้ภาวนาเป็นไปโดยสมรรถภาพและพลังของตัวเอง

และอีกอย่างหนึ่งเคยได้พบเห็น เช่น บางท่านไปเรียนกรรมฐาน
แล้วให้อาจารย์กรรมฐานลงอักขระ
มีการปลุกเสกสวดมนต์อะไรเข้าไปให้ พอไปภาวนาแล้ว
เมื่อจิตเกิดมีสมาธิขึ้นมาบ้าง ในขณะที่อุปจารสมาธิอ่อนๆ
ก็ถูกอาถรรพ์วิชานั้นเข้าครอบ พอครอบแล้ว
สติตั้งไม่สามารถที่จะควบคุมจิตของตัวเองได้

กลายเป็นคนวิกลจริตไปก็มี

การปฏิบัติสมาธิตามหลักของพระพุทธเจ้านี้
ในขณะใดที่เรายังไม่สามารถที่จะทำจิตให้บรรลุคุณธรรมชั้นสูงถึงขนาด
มรรคผลนิพพาน เราภาวนาแล้ว
เราสามารถเอาพลังสมาธิไปใช้ประโยชน์ในการทำงานทางโลกที่เรารับผิดชอบ
อบอยู่ เพราะการทำสมาธิทำให้ผู้ ภาวนามีสติสัมปชัญญะ
มีจิตเป็นตัวของตัวเอง ไม่ตกอยู่ในอำนาจของสิ่งใด เมื่อเป็นเช่นนั้น
ผู้ภาวนาเป็นแล้ว มีสมาธิดีแล้ว มีสติสัมปชัญญะดีแล้ว
ก็สามารถที่จะใช้พลังสมาธิของตัวเองเป็นอุปกรณ์ในการทำงานได้เป็นอ
ย่างดี
และพลังของสมาธิและสติปัญญาที่ท่านอบรมมาแล้วนั้นจะเป็นเครื่องก
ระตุ้นเตือนความรู้สึกของท่านให้เป็นผู้ไม่ประมาท
ไม่ประมาททั้งงานการในทางโลกและทางธรรม
อันนี้จึงจะเป็นไปโดยถูกต้อง

แต่ถ้าภาวนาแล้วจิตมีสมาธิ แล้วทำให้เบื่อหน่ายโลก
ไม่อยากจะอยู่กับโลก ไม่อยากจะอยู่กับครอบครัว
อันนั้นเป็นความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้อง
และความคิดเห็นอันนั้นไม่ได้เป็นไปด้วยอำนาจความเป็นจริงของจิตใจ
แต่หากมีอำนาจสิ่งหนึ่งมาคอยบังคับจิตให้มีความรู้สึกเป็นไปเช่นนั้น
โลกนี้ไม่ใช่โลกที่น่าเบื่อหน่าย โลกนี้ไม่ใช่ โลกที่น่าเกลียดน่าชัง
โลกนี้เป็นโลกที่ทุกคนควรจะศึกษาให้รู้ซ้อ
เท็จจริงของความเป็นไปของโลก ในเมื่อเราเป็นนักปฏิบัติ
ถ้าเราไม่รู้ซ้อเท็จจริงของโลกว่ามันเป็นอย่างไร
และไม่รู้สภาพความเป็นจริงของจิตใจของตัวเองว่าเป็นอย่างไร
มีความติดอยู่ในโลกอย่างไร ผู้กพันอยู่ในโลกอย่างไร
เราก็ไม่สามารถที่จะแก้ปัญหากลางในจิตใจของเราได้

๒๔. คำว่า "เทวบุตรमार" เป็นอย่างไร
มีบางท่านว่าเป็นเทวดาที่คอยแกล้งผู้ที่ทำความดี จริงหรือไม่

ถ้าว่าโดยบุคคลาธิษฐานละก็
เทวบุตรमारก็หมายถึงเทวดาที่คอยมาหลอกหลอน
ในปัจจุบันนี้เทวบุตรमारมีเยอะ เช่น
ภavanaไปแล้วพอจิตจะรวมเป็นสมาธิที่ถูกต้องแล้ว
ประเดี๋ยวก็มีพระบ้างละ มีผู้ยิ่งใหญ่บ้างละ

มีเจ้านอนเจ้านีบ้างละ

เป็นวิญญานมาบอกการทำอย่างนั้นไม่ถูกๆ

อย่าทำเลย อะไรทำนองนี้ อันนี้แหละคือเทวบุตรมาร

ทีนี้ถ้าจะว่าโดยกิเลสที่มีอยู่ในตัวของเราเนี่ย เช่น
เราตั้งใจว่าจะทำสมาธิภาวนาในวันนี้ พอทำไปๆ
พอจะได้สบายแล้ว ความคิดอันหนึ่งมันเกิดขึ้นมา อู๋!
หยุดดีกว่า ไม่ต้องทำ อะไรทำนองนี้
หมายถึงความคิดที่คอยกระตุ้นเตือนให้เราหยุดพักการ
กระทำนั้นในลักษณะ แห่งความขี้เกียจต่อแท้
เป็นเรื่องของเทวบุตรมาร

๒๕.

เวลานั่งสมาธิและเดินจงกรมจะลงสู่ความสงบแล้ว
มีนิมิตเสียงดังมาก เช่น
ดังเปรี้ยงเหมือนฟ้าผ่าหรือดังก้องมา แต่ก็มีสติรู้
ไม่ตกใจ จะปฏิบัติอย่างไร

ถ้าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น
ขอให้ถือว่าสิ่งนั้นคือเครื่องรู่ของจิต
เครื่องระลึกของสติ จะเป็นสี แสง เสียง
หรือรูปนิมิต อะไรต่างๆ ก็ตาม
ให้ถือเป็นเพียงเครื่องรู่ของจิต
เครื่องระลึกของสติ ปรคองจิตทำสติไว้ให้ดี

แล้วผลดีจะเกิดขึ้น

อย่าไปตกใจหรืออย่าไปแปลกใจ กับสิ่งเหล่านั้น

๒๖. เมื่อจิตติดอยู่ปีติและความสุข
มีอยู่บ่อยๆ ครั้น
จนไม่ยากถอนออกจากสมาธิ
จะมีอุปายแก้ไขอย่างไร

ในขั้นนี้ยังไม่อยากจะทำให้ใช้อุบายแก้ไข
เพราะจิตที่มีปีติและมีความสุขยังไม่มั่นคง
เพียงพอ ให้พยายามฝึกให้มีปีติ
มีความสุข ให้อยู่ในขั้นที่เรียกว่า
ได้ฌานสมาบัติ
อันนี้เป็นเพียงความรู้สึกสัมผัสเพียงนิคห
น้อยแล้วก็อยากจะเปลี่ยน อะไรทำนองนี้
ดำเนินให้จิตมันมีความสุขสงบ มีปีติ
มีความสุข บ่อยๆ เข้า
มันจะได้เกิดความชำนาญในการเข้าออก
สมาธิ

๒ ๒
แล้วถ้าอยากจะทำให้จิตมีสภาพเปลี่ยน

แปลง

ให้คอยจองเวลาจิตถอนออกจากสมาธิ

ในเมื่อหมดปีติหมด ความสุขในสมาธิแล้ว

เกิดความคิดขึ้นมา

ทำสติตามรู้ความคิดนั้น

หรือจะหาอะไรมาพิจารณาก็ได้เพื่อเป็นก

ารฝึกจิตให้รู้จักการพิจารณา

๒๗. เมื่อทำสมาธิแล้วจิตไม่ค่อยสงบ

มักจะน้อยใจคิดว่าตนเองไม่มีวาสนาบ
ารมี

อย่าไปคิดอย่างนั้น ในเมื่อจิตไม่สงบ
ก็ทำเรื่อยไป

ทำสติรู้และพิจารณาว่ามันไม่สงบเพราะ

อะอะไร ค่อยๆ แก้ไข

และพากเพียรพยายามทำให้มากๆ

เขา เดียวมันก็เกิดความสงบขึ้นมาเอง

๒๘. เห็นกายในกาย

เวทนาในเวทนา จิตในจิต

ธรรมในธรรม

หมายความว่าอย่างไร

อันนี้เป็นความรู้เรื่องมหาสติปัฏฐาน
น ๔ เกี่ยวกับการพิจารณากาย

เวทนา จิต ธรรม เห็นกายในกาย
เห็นเวทนาในเวทนา เห็นจิตในจิต
เห็นธรรมในธรรม

คือเห็นว่ากายสักแต่ว่ากาย
ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา เขา
ถ้าไปเห็นกายว่าเป็นสัตว์
เป็นบุคคล ก็ไม่ใช่เห็นกายในกาย
ไปเห็นกายในสัตว์ ในบุคคล
ผลลัพธ์ของการพิจารณากายนี้
ท่านสอนให้
พิจารณากายให้เห็นสักแต่ว่าเป็น
กาย ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน

เราเขา

เมื่อจิตเห็นจริงลงไปและยอมรับ
สภาพความจริงว่ากายสักแต่ว่าก
าย เรียกว่าเห็นกายในกาย

เวทนาในเวทนามก็เหมือนกัน
เวทนาสักแต่ว่าเวทนา ไม่ใช่สัตว์
บุคคล ตัวตน เรา เขา

จิตก็เป็นสักแต่ว่าจิต
คือความรู้สึกนึกคิด ไม่ใช่สัตว์
บุคคล ตัวตน เรา เขา

ธรรมก็สักแต่ว่าธรรม
ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน เรา
เขา เรียกว่าเห็นธรรมในธรรม

๒๙.

การเห็นนาม-รูป เกิด-ดับ

เห็นเป็นลักษณะอย่างไร

และภูมิจิตอยู่ในขั้นไหน

อันนี้เป็นปัญหาที่มีความละเอียด

อียดพอสมควร

การเห็นนาม-รูป เกิด-ดับ

อันนี้จะขอนำประสบการณ์ที่

เคยผ่านมา

มาเล่าสู่ท่านทั้งหลายฟัง

แต่มันจะอยู่ในลักษณะที่นาม

-รูป เกิด-ดับ หรือไม่

จะขอฝากท่านทั้งหลายไว้ชั่ว

ยพิวิจารณ์

ในขณะที่เรากำหนดจิตจะทำ
สมาธิภาวนาลงไป
พอกำหนดจิตพับลงไป
เราจะรู้ดีกว่าจิตของเรารู้ทั่วทั้

งกาย แลวกัรูเวทนา รัจิต
รูธรรม โดยสัญญา
เมื่อเราบริกรรมภาวนาลงไป
แล้ว จิตของเราสงบ
เป็นสมาธิละเอียดลงไป
ลมหายใจก็ดับ
ร่างกายที่ปรากฏอยู่ก็ดับ
คือจิตไม่สำคัญมั่นหมายในล

มหา'ลัยใจและกาย

เป็นว่ากายและลมหายใจหา
ยไปหมด

ยังเหลือแต่สภาพจิตที่สงบนิ่ง

เด่นอยู่ ในขณะที่

จิตรู้ทั่วกายอยู่นั้น

ความรู้สึ'กในทางจิตไม่มีความ

เด่น แต่เมื่อกายหายไป

ลมหายใจหายไปแล้ว
จิตสงบนิ่งลงไป
ปรากฏเด่นชัดอยู่
แต่รูปหายไหมดแล้ว
อันนี้ในลักษณะอย่างหนึ่ง

ในอีกลักษณะหนึ่ง เช่น

พระโยคาวจรมาพิจารณาภา
ยโดย ระลึกรถึงความตาย
คนควาพิจารณาไปจนกระทั่ง
รูแจงเห็นจริงลงไปว่า
กายนี้ตายลงไปแล้ว
แล้วกายของผู้ภาวนานั้นก็ปร
ากฎาขึ้นอึด เน่าเปื่อยย ผุพัง
ในที่สุดยังเหลือแต่โครงกระดูก

ก แล้วโครงกระดุก

ก็สลายตัวละเอียดเป็นผงลงไป
ป

หายไปในพื้นที่ดินทั้งหมด
ในที่สุดพื้นที่ดินก็หายไปด้
วย ยังเหลือแต่สภาพจิต หนึ่ง
เด่น สว่างไสวอยู่เท่านั้น
อันนี้จิตไม่มองเห็นวัตถุ

ยังเหลือแต่จิต หนึ่ง
เด่นอยู่สว่างไสวอยู่

อันนี้ขอให้แนวคิดเพื่อฝากเป็น
นปัญหาให้ท่านนักปฏิบัติแล
ะนักศึกษาท้งหลายนำไปคิด

พิจารณาเป็นการบ้าน
ในขณะที่ผู้ที่ทำสมาธิภาวนา
หรือพิจารณาธรรมอันใดอยู่ก็
ตาม
ในขณะที่รู้สึกว่ามีกายอยู่
รู้สึกว่ามีลมหายใจอยู่
ทั้งนามและรูปปรากฏอยู่พร
อมหน้ากัน

เพราะกายปรากฐมีอยู่
เวทนาจึงปรากฐมีอยู่
สุขทุกข์ยังปรากฐอยู่
เช่นอย่างสุขเกิดแต่ปีติก็เป็น
เวทนา เรียกว่าสุขเวทนา
เมื่อจิตสงบละเอียดลงไปแล้ว
กาย ลมหายใจ
ปรากฐว่าหายไป

ยังเหลือแต่จิต

จิตไม่มีความรู้สึกว่ามีกาย

กายก็คือรูปนั้นก็ดับไปแล้ว

ในเมื่อรูปดับไปแล้ว

เวทนาอันเป็นสุขเป็นทุกข์ก็ดับ
ไปด้วย

อุเบกขาเวทนาจึงปรากฏเด่น

ชัดขึ้น

ตัวนามคือจิตปรากฏเด่นชัดขึ้น

น จึงมีคำพูดว่า

รูปดับ-นามเกิด

รูปดับ-นามเกิด

ส่วนท่านผู้อื่นจะมีความเข้าใจ
จอย่างไรนั้นขอฝากเป็นการบ
าน ช่วยกันพิจารณา
อันนี้ไม่ขอตัดสิน

๓๐.

พระนิพพาน...ฝ่ายหนึ่งว่าป
ฏิบัติจนสิ้นกิเลสตัณหา ก็จะ
ถึงพระนิพพาน
อีกฝ่ายหนึ่งก็ว่าทำบุญมาก
เช่น สร้างโบสถ์ ๒-๓
หลังก็จะได้ไปพระนิพพาน

ทั้ง ๒

อย่างนี้เป็นนิพพานของพระ
พุทธศาสนาหรือศาสนาใด

ประเด็นแรก

ผู้ปฏิบัติจนสิ้นกิเลสตัณหาแ

ลวจนกระทั่งจิตถึงซึ่งความ
บริสุทธิ์สะอาดโดยสิ้นเชิง
กิเลสไม่มีเหลือติดอยู่ในใจแ
มแต่ชนิดหนึ่ง
อันนี้เป็นผู้ถึงพระนิพพานอ
ย่างแท้จริง

ที่ว่าผู้ทำบุญมากๆ เช่น
สร้างโบสถ์ ๒-๓ หลัง
จะได้พระนิพพาน
อันนี้เป็นเพียงทานบารมี
เพื่อเป็นการสนับสนุนบุญบ
ารมีให้ถึงพระนิพพาน
ตามหลักแห่งบารมี ๑๐ ทศ

๒ ๒
ขอตนเป็นนิพพานของศา
นาพุทธ ข้อที่ ๒
เป็นการสร้างหนทางเพื่อให้
ไปสู่พระนิพพานในศาสนา
พุทธเหมือนกัน
แต่การถึงพระนิพพานไม่สำ
เร็จได้เพราะการสร้างโบสถ์

๒-๓ หลังเท่านั้น

ต้องสำเร็จด้วยการปฏิบัติศีล

ล สมาธิ ปัญญา

จนสามารถเกิดปหานะ

ละกิเลส ตัณหา มานะ

ทิฏฐิ

ละกิเลสน้อยใหญ่ทั้งปวงให้

หมดสิ้นไปจากจิตใจ

จึงจะถึงพระนิพพาน

๓๑. มีเงินมาก

ทำบุญให้ทานมาก

แต่ก็มีกิเลส โลภะ

โทสะ โมหะ มาก

จะถึงนิพพานได้หรือไม่

การทำบุญสุนทาน
แม่จะทำมาก ๆ
สักเท่าไรก็ตาม
แต่ถ้าผู้ทำไม่มุ่งที่จะกำจัด
คกิเลส โลภะ โทสะ

โมหะ

เป็นแต่เพียงมุ้งที่จะทำา

านให้ได้มากมาย

ก็ยังไม่เป็นเหตุเป็นปัจจัย

ให้ถึงพระนิพพาน

การจะถึงพระนิพพาน
ต้องปฏิบัติตามหลักขอ
งศีล สมาธิ ปัญญา
จนสามารถที่จะทำ ศีล
สมาธิ ปัญญา ให้สำเร็จ

ประชุมลงเป็นองค์อริย
มรรค ซึ่งมีคุณภาพ
ประสิทธิภาพ
ที่จะปฏิบัติจิตไปสู่ภูมิ
ตฤมิธรรม ลำพังแต่เพ็
ยงการให้ทานด้วยอามิ

สออย่างเดียว

ไม่สำเร็จพระนิพพานได้

๒
ธาดาตการภาวนา

๓๒.

พระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
จะดูได้จากอะไร?

อันนี้ดูอะไรไม่ใช้!

ไม่ควรไปดูคนอื่น

ควรจะดูเราเองว่าเรา

ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหรือ

หรือไม่

ถ้าหากว่าเราเป็นผู้ปฏิบัติ

ปฏิบัติปฏิบัติชอบ

ทุกคนก็ปฏิบัติดีปฏิบัติ

ชอบไปหมด

เพราะว่าอันนั้นมันเป็

นเรื่องส่วนตัว

เราจะดูแต่ภายนอกไม่

ได้

มันดูยากกว่าใครปฏิบัติ

ดีปฏิบัติชอบ

สมัยทุกวันนี้เขาเล่นลิเ

กเกง

เพราะฉะนั้นมันเป็นสิ่ง

ที่ดูยาก

ที่นี้ถ้าหากเราจะปฏิบัติ

ที่ดีปฏิบัติชอบจริงๆ

เราก็ตั้งใจว่าเราจะปฏิบัติ

ที่ดีตัวของเราให้ดี

เราไม่ควรไปกล่าวคนอื่น

นจะลงนรก

เราควรกลัวเราจะลงน

รกมากกว่า

ที่นี้สำหรับสหธรรมิกที่
อยู่ด้วยกัน
เราก็รู้ได้ด้วยการประ
พฤติปฏิบัติ
ถามองเห็นว่าขอปฏิบัติ
ดีข้างนอกนั่นมันดีงาม

สมกับสมณะสารูป

เรารู้ทันทีว่าผู้นั้นเป็น

ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

สังวาเสนะ สีลัง

เวทิตัพพัง

ศีลเราจะรู้ได้ว่าใครบ

ริสุทธีหรือไมบริสุทธีเพ

ราชการอยู่รวมกัน

เราอยากจะได้

เราก็อยู่รวมกันนานๆ

ดูความประพฤติปฏิบัติ

ติชองกันและกันไป

ตั้งนั้น

สำหรับพระภิกษุสงฆ์

โนเมื่อไปสู่นักของพ
ระเถระท่านใดท่านหนึ่ง
งซึ่งท่านเป็นหัวหน้า
ท่านให้ดูอยู่ ๓ วัน
ถ้าแน่ใจว่าจะเป็นครูบ
าอาจารย์ของเราได้

ให้ขอนิสัย

ถ้าหากเราไม่แน่ใจ

ถ้าเราสมัครใจจะอยู่ที่

นั่นก็ดูต่อไปอีก

ถ้าไม่เห็นความดีความ

ชอบของท่าน

เราไม่สมัครใจ

ก็ลาท่านหนีไปเสีย

ถ้าขึ้นอยู่ต่อไปอาบัติทุ

กกฎ

{jcomments on}